

Farní list

SUŠICE, PETROVICE, SVOJŠICE, KOLINEC, MLÁZOVY, BUDĚTICE, RABÍ, DLOUHÁ VES, HŮRKA
KAŠPERSKÉ HORY, REJŠTEJN, SRNÍ, HARTMANICE, DOBRÁ VODA, MOUŘENEC, PRÁŠILY

ŘÍJEN
VOLBY

č. 9 / 2014 (121)

SV. VÁCLAV A VOLBY

Sv. Václav je nejen hlavním patronem českého národa, ale také patronem našeho sušického kostela a k tomu i patronem mým, takže je pro mne celý život velkou inspirací a výzvou. Mj. je mi velmi sympatické jeho zodpovědné naplňování panovnického poslání, do kterého byl postaven. Vyžadovalo to od něj veliký zájem o lidi, kteří žili v jeho zemi, a také mnoho námahy a velmi složitých jednání, někdy i bojů, když měl prosazovat a obhajovat jejich práva a zájmy.

Bylo by nádherné, kdyby lidé, kteří dnes stojí v čele nějaké společnosti, měli podobné vlastnosti jako sv. Václav. Vedle zbožnosti a charakternosti také ochotu obětavě sloužit dobru a prospěchu jim svěřených lidí. V této době s napětím očekáváme jmenování nového českobudějovického biskupa a denně se modlíme o to, aby to byl skutečně dobrý pastýř, podle vzoru Dobrého Pastýře Krista. A určitě není od věci prosit o přímluvu také sv. Václava.

Ještě bližší povahou své funkce jsou sv. Václavovi starostové měst a obcí a další zastupitelé, kteří mají o dobrý život všech spoluobčanů pečovat. Ve dnech 10. a 11. října budeme v komunálních volbách o našich zástupcích v místní samosprávě rozhodovat. Je dobré o tom mluvit, radit se a dohadovat, ale také se za to modlit a prosit o přímluvu třeba opět sv. Václava. A pak volit skutečně zodpovědně. Nejít volit znamená nechat za sebe rozhodnout ty druhé, kteří mají možná úplně jiný žebříček hodnot.

Ale volbami to nekončí. I sv. Václav, aby mohl naplnit svůj úkol, potřeboval mnohé spolupracovníky. I my musíme dál spolupracovat na vytváření dobré atmosféry ve svých obcích a farnostech, nebýt lhostejní, ale naopak plní zájmu i ochoty přiložit ruku k dílu. Pak i v naší době může docházet k proměňování společnosti podle Kristova evangelia, jako tomu bylo na počátku našich českých dějin zásluhou sv. Václava.

K zodpovědnému postoji v křesťanském i občanském životě vám žehná

P. Václav

VÍKENDOVKA NA KTIŠI

Všichni nedočkavě přešlapují před farou. Je pátek 12. září čtyři hodiny odpoledne a 17 dívek a kluků již netrpělivě očekává, až se všechna auta rozjedou směr Ktiš. Po chvíli skutečně vyjíždíme a po dlouhé cestě jsme konečně v cíli. Přivítá nás čerstvý vzduch a

krásná příroda. Rozloučíme se s rodiči, kteří nás sem dovezli a hned na to už se ubytováváme v útulných pokojích na faře. Následně jsme svoláni do klubovny, kde nás čeká seznamovací hra ve formě „facebookového“ představování. Systém

spočíval v tom, že jsme do ostatních „šťouchali“ a nechali je vyplňovat vlastní profil, který jsme dostali a který byl napsán formou dotazníku, v němž bylo několik otázek tykajících se nás samotných. Poté jsme společně hodnotili, zda jsou údaje pravdivé či nepravdivé a výsledky jsme si vyvěsili. Mě samotnou překvapilo, co si o mých koníčcích a oblíbených věcech myslí ostatní. Někdy měli pravdu, ale byly i odpovědi, které nebyly správné. Po večeři jsme se přemístili do kaple na faře, kde jsme první den zakončili mší svatou.

Sobotní ráno je pro nás všechny překvapením. Hned po budíčku (5.00), jsou nám zavázány oči a jsme svoláni do jídelny, kde nám je oznámeno, že dnešní den až do oběda strávíme se zavázanýma očima. Já osobně jsem vyděšená samotným faktem, že půlku dne strávím ve tmě a nedovedu si představit, jak takový den bude probíhat. Po náročném oblékání nás čeká dobrodružná cesta, celá se zavázanýma očima a s několika málo zastávkami, kdy se prověřují znalosti ze školy nebo šikovnost. Sami si (pod dohledem vedoucích) naštipáme dřevo, připravíme oheň a na pánev rozklepneme vejce. Po chvilce už les zavání smaženými vajíčky, jež si dáme s chlebem a jako dezert dostaneme jogurt, kterým musíme nakrmit své kamarády (vše stále poslepu). Někdo skončí o něco špinavější než ostatní, ale opět společně pokračujeme v cestě, při které se většina z nás vystřídá na místě navigátorů ostatních. Občas narazíme do kamene či pařezu, ale i tak je pro nás tato procházka

hlubokým zážitkem, na nějž dlouho nezapomeneme. Okolo oběda už se postupně vracíme směrem k faře a téměř u cíle je nám povoleno sundat si šátky. Jsme rádi, že opět vidíme. Moje pocity jsou smíšené, jsem vyčerpaná, ale zároveň ráda, že jsme společně dokázali. Nebylo to jednoduché, téměř polovinu dne nevidět, chodit pouze podle hlasu ostatních nebo díky vlastní intuici. Bylo těžké věřit, když nevidím, i důvěřovat druhým, že nás vedou dobře. Ale i přes to všechno těžké nás tato aktivita stmelila v jeden kolektiv, který umí každý svůj krok dobře promyslet, protože kdyby tomu tak nebylo, asi bychom skončili s modřinami.

Hladoví se vrháme k obědu a navzájem si vyprávíme zážitky z dopoledne. S plnými žaludky si jdeme užít odpolední klid, při kterém někteří hrají deskové hry, jiní spí či si povídají. Po odpočinku je připravena strategická hra, u níž se projevují schopnosti taktizování a přemýšlení několik tahů dopředu, stejně jako schopnost reagovat na změnu situace. Je dohráno, poražení gratulují vítězům a pomalu se schyluje k večeru. Následuje vrchol víkendu – hra a adorace.

Hra začala tím, že jsme se v tichosti sešli v jídelně, kde jsme dostali voskové destičky, do kterých jsme o samotě vyryli dvě věci, které jsou pro nás v životě nejdůležitější. Pro

mne bylo z počátku těžké vybrat ze svého života dvě nejdůležitější věci, ale po chvíli jsem měla jasno. Následně jsme se přesunuli ven, kde bylo pokračování. Úkolem bylo dostat se přes území „čarodějky“ a ochránit

svůj plamen svíce, který představoval světlo našeho života po celou cestu. Hra probíhala v naprosté tmě za zvuku bubnů a světla

pochodní a vrcholila příchodem do kaple a adorací, která byla velmi emotivní pro nás všechny. Byla to další z mnoha krásně prožitých chvil s Pánem. Večer jsme tak opět

zakończyli v kapli, ale tentokrát písněmi a žalmy.

Poslední den začal ranní modlitbou a snídaní. Byl čas sbalit se a uklidit pokoje, v nichž jsme byli ubytováni. Vzápětí se ukázala naše kreativita. Tvořili jsme koláže o prožitém víkendu na Ktiši. Po prezentaci našich výtvorů byla mše svatá a po ní výtečný oběd. Pomalu, ale jistě se naše víkendovka blížila ke konci. Začali přijíždět rodiče pro mnohé z nás a my se loučili s okolím a se skvělými lidmi z Ktiše.

Pro všechny z nás to byl nezapomenutelný víkend, ze kterého jsme si odvezli spousty zážitků, posílili svoji víru, ale i přátelství mezi námi a hlavně zažili spousty nezapomenutelných chvil mezi sebou a s Pánem! Díky!

Kristýna Berková

OBNOVUJEME KOSTEL SV. PROKOPA. POMŮŽETE?

Nechápeme obnovu sakrálního prostoru jako „oprašování památek“ (na to toho tady opravdu moc nezbylo), ale jako nutnost vrátit do života obce něco, bez čeho nikdy nebude úplná.

Naše první pokusy zahájit obnovu sakrálního (posvátného) prostoru se datují již k roku 1999. Od té doby jsme zorganizovali workshop pro architekty a studenty architektury, výstavu prací účastníků – výsledků workshopu a následnou diskusi na téma „kostel a jeho role v současné komunitě“ ve Frágnerově galerii v Praze, výstavu v Prášílech s anketou pro návštěvníky a následně její sociologické vyhodnocení, diskusní pořad v Českém rozhlase stanici Vltava...

V roce 2011 jsme v rámci přípravy shromáždili dostupné archivní materiály, včetně projektu na odstřel kostela (1978 – střílelo se 4. 1. 1979) a připravili podklady pro zjišťovací archeologický průzkum, který jsme prováděli na jaře 2012. Na základě výsledků tohoto průzkumu jsme zpracovali projekt pro ohlášení terénních úprav a v roce 2013 jsme započali s odhalováním zdiva presbytáře. V letošním roce plánujeme odhalení větší části půdorysu kostela a následně zpevnění odhaleného zdiva. Poté by mělo následovat odstranění zasypu podlahy kostela a podle stavu dochované dlažby její doplnění a vyrovnání (podrobnosti se budou upravovat také v závislosti na tom, co se nám podaří ze země vydolovat). V další fázi bychom rádi tuto základnu – jakési malé náměstí – doplnili o zvonici a malou kapli (zatím ve stavu ověřování hmotových variant). No a k tomu už zbývá jenom doplnit zvonici o zvony, prostor „lodi kostela“ o lavice a vysokou zeleň při cestě, navazující na zbytky stromořadí, které zde kdysi bylo.

Spolupracujeme s Řk farnostmi a obcemi Prášily, jezdí nám pomáhat přátelé z blízka i daleka. V loňském roce jsme uspořádali, společně s profesory taneční Konzervatoře DUNCAN CENTRE Praha dvě představení pod názvem „Modlitba tancem“. Výtěžek obou představení (u sv. Mikuláše v Kašperských Horách a sv. Mořice v Anníně) se stal základním vkladem na nově zřízený účet pro obnovu kostela sv. Prokopa v Prášilech. Brigády většinou probíhají o předem domluvených sobotách od 9.00 hod. do 15.00 hod. Vítejme všechny, kteří chtějí přiložit ruku k dílu.

Získat podrobné informace mohou všichni zájemci na adrese: prokopto.prasily@gmail.com (Spolek pro obnovu kostela sv. Prokopa v Prášilech)

Pro shromažďování finančních prostředků na obnovu kostela sv. Prokopa jsme založili účet: č.ú.:

260 126 515/0300 Kontaktní osoba: Ing. arch. Ivan Adam, Prášily, i.adam@iol.cz

Kontakt v Sušici: Vlád'a Černý, cortik01@centrum.cz

POUŤ ZA NOVÁ POVOLÁNÍ KE KNĚŽSTVÍ

Současný farář Arský měl jednou říci: „Očekávejte velké milosti na všech místech, kde bude přítomná relikvie sv. Jana M. Vianneye.“ A tak připutovali v úterý 16. září ostatky tohoto světce do Českých Budějovic. Byla to velká příležitost pro naše šumavské farnosti vykonat pouť za nová kněžská povolání a za kněze, neboť svatý farář Arský je patronem kněží. Zpočátku se zdálo, že pro tuto bohubilou aktivitu se najde jen pramálo lidí. Nakonec Duch svatý v posledních dnech před odjezdem vnuknul 40 osobám z nejrůznějších farností našeho rajonu myšlenku, že se mají přihlásit, což způsobilo, že jsem musel objednat ještě větší autobus. Bůh není troškař, to my jsme skoupí.

Kolem 9 hod. jsme dorazili do biskupského sídla naší diecéze, kde v nádherném gotickém kostele Obětování Panny Marie o půl desáté zazněl zvonek a dlouhým průvodem vstoupilo do chrámu velké množství kněží ze všech koutů naší diecéze, vč. obou biskupů a administrátora diecéze. Byla to krásná podívaná na ty, kteří řekli Bohu své ano a každý svým jedinečným způsobem slouží na místě, kam ho biskup poslal. Hlavní celebrant byl biskup Jiří.

Po mši sv. se náš poutní zájezd přemístil do pivovaru Budvar, kde si mohl vychutnat komentovanou prohlídku areálu, kam se člověk běžně nedostane. Modlitbu Anděl Páně jsme prožili v překrásně opraveném Růžencovém kostele spravovaném Kongregací bratří Nejsvětější Svátosti, neboli Petríny. Včas jsme dorazili do nově zrekonstruované českobudějovické katedrály sv. Mikuláše a mnozí viděli tuto opravenou katedrálu poprvé. Ve 14 hod. byl výstav světceva relikviáře a následovalo duchovní slovo současného faráře z Arsu, které bylo velmi hluboké. Bohužel jsme již před začátkem mše sv. museli odjet do Sušice. Pevně věříme, že Bůh naše prosby za nová kněžská povolání a svatost našich kněží vyslyší. Kéž i z našich farností jednou zase vyjdou kněží na vinici Páně.

P. Tomas

OPRAVY V OKOLNÍCH FARNOSTECH

Farnost Kašperské Hory se pustila do velkolepého projektu: restaurování barokních varhan v kostele sv. Markéty. Bylo to už nutné, neboť profesionální varhaníci litovali, že tak vzácné varhany farnost nechává v takovém stavu. Díky pomoci města se podařilo získat dotaci z ministerstva kultury ve výši 400 000 Kč. Město slíbilo přispět 80 000 Kč a na farnost zbyl vlastní podíl ve výši 320 000 Kč. Díky dobrodincům, zejména kolem poutních slavností Panny Marie Sněžné, se přes léto nashromáždilo kolem 200 000 Kč a pevně věříme, že se najde ještě dostatek štedrých dárců, kteří rádi přispějí. Nesmíme pak podcenit i řadu farníků, kteří byli ochotni pravidelně otevírat kostel návštěvníkům. Ti si pak mohli prohlédnout chrám, setrvat v modlitbě a koupit řadu upomínkových předmětů, jejichž výnos jde na restaurování varhan. Tato akce potrvá nejméně 3 roky, ale pak se Kašperské Hory budou moci pyšnit unikátním nástrojem důstojným pro bohoslužbu. Kromě toho se uvolnily prostředky na konzervaci soch na bočním oltáři, které – tak jako mnoho dalších soch – zvenčí vypadaly krásně, ale uvnitř byly silně napadené červotočem.

Pro farnost Dobrá Voda dokončuje firma Prosser novou střechu a opravu věže. I zde se podařilo získat dotaci z EU ve výši cca 500 000 Kč. Díky tomu, že farnost od července tohoto roku převzala komentované prohlídky kostela sv. Vintíře do vlastních rukou, zjistila o kolik finančních prostředků za uplynulá léta přišla. Za turistickou sezonu navštívilo kostel sv. Vintíře přes 3000 osob. Dobrovolné příspěvky směřují na opravu chrámu. Bez pomoci našich německých přátel bychom ale nikam nedošli. Ti dosud přispěli 200 000 Kč, a tím pokryli velkou část vlastního podílu farnosti.

V kostele sv. Kateřiny v Hartmanicích se konají bohoslužby „v bojových podmínkách“. Mělo se konat vymalování kostela, ale zjistilo se, že zdi na různých místech jsou velmi vlhké a potřebují speciální úpravu. Pan kostelník a jeho synové svépomocí opravili a vymalovali zákristii, která to už nutně potřebovala. V průběhu léta se na mě obrátil jeden pán, že se s farností rozdělí o finanční náklady na vymalování kostela a zajistí celou akci. To byla přímá pomoc z nebe. Kromě toho pokračuje oprava podkroví již 3. rokem. Je velmi nákladná a tak je potřeba ji kvůli dotacím rozfázovat. Přestože město Hartmanice tento rok odmítlo finančně podpořit opravu krovu, Bůh naši farnost mimořádně obdařil několika dobrodinci, kteří přispěli 45 000 Kč na vlastní podíl farnosti a tak stavba může pokračovat.

Pro někoho je tento článek o číslech a stavbách. Pro mě je svědectvím o Boží Prozřetelnosti, která nás provází. Díky Tobě, Pane, za Tvou štědrost!

P. Tomas

KONEČNĚ ZASE PASTORACE MLÁDEŽE V SUŠICI

Před rokem jsem se stal kaplanem pro mládež. Bylo to pro mě velmi těžké, protože jsem si nevěděl rady jak tuto novou úlohu ztvárnit. Rok jsem se za to modlil. Mezitím se založila

kapela Gabriel a vzniklo střeďeční modlitební společenství na ZŠ TGM. Na děkanství se ale nepodařilo nic rozjet. A najednou Duch svatý vstoupil do 19 mladých z farnosti Sušice a Kolíneć a oni se přihlásili na mláďežnický tábor Enterjunior a Entercamp, vrátili se nadšení... a orná půďa byla nachystaná.

Jsem velice vděčný, že Marek a Zdiška Novákovi a Mirka Dolanská byli ochotni mi pomoci s obsahovou částí nového společenství, protože mé zkušenosti na to jsou příliš omezené. P. Václav povolil užití sklepních prostor na klubovnu pro mláďež, svépomocí jsme pak s Josefem Divišem, Zdiškou Novákovou, Gabčou Vojíkovou a Katkou Zapletalovou vymalovali, podlahářství Mazura s.r.o věnovala sušické mláďeži do klubovny nové linoleum; koberec,

palubky, lampičky a část velkých polštářů je darem farnosti Kašperské Hory a dalších dárců; pan Prosser koberec zadarmo položil; pan Kopelent připevnil palubky; Tomáš Kulhánek zadarmo rozvedl elektřinu; paní Kampošová umyla okna a uklidila... Bez Vás by tento prostor nevznikl za 14 dní! Na prvním setkání přišlo 20 mladých, z nichž se 17 zúčastnilo víkendovky na Ktiši. Každý pátek se budeme s mladými scházet v klubovně.

P. Tomas

VÍKENDOVKA KTIŠ

Na úvod jen malá drobnost, v Sušici máme tzv. „Spolčo“, na kterém se pravidelně schází mláďež ze Sušice a okolí každý pátek v nové klubovně fary.

Naše „společovní víkendovka“ začala společným příjezdem do Diecézního centra života a mláďeže v obci Ktiš, v horách za Prachaticemi. Víkendovky se zúčastnilo 18 mladých, včetně těch, kteří chodí do tanečních. Po večeri jsme se přesunuli do společenské místnosti s názvem „Jeruza-

lém“, kde nám nečekaně zabavili telefony, veškerou elektroniku a hodinky, „(za což jsme byli všichni samozřejmě strašně rádi)“. Po různých společných hrách nám dali čas, abychom se více seznámili a poté společně slavili mši sv., kdy nám P. Tomas vyprávěl o tom, jak se ve společenství scházíme, aby jeden druhého nesl, když je slabý.

Ranní budíček byl ještě za tmy, asi okolo páté. Nikdo nevěděl, kolik vlastně bylo hodin. Hned ještě v nočním úboru nám zavázali oči a poslepu jsme se museli obléct, obout a vyrazit na slepou, hlavně špinavou a namáhavou cestu nejen lesem, mokrou trávou a houštím. Krmili jsme jeden druhého poslepu jogurtem, udělali oheň a opekli vejce, které jsme si také navzájem dávali víceméně do úst.

Vrátili jsme se po 4 hodinách vyčerpání a špinaví akorát na oběď. Po výborných špagetách jsme měli asi dvě a půl hodiny čas a pak jsme hráli společnou hru s názvem INVESTICE, kde jsme hospodařili, válčili a

víceméně se mezi sebou domlouvali proti ostatním.

Po večeri byla hra jménem ČARODĚJKA, která nás nesměla vidět ani mrknout, protože jinak by nám sfoukla

svíčku, která pro nás ve hře znamenala život. Pokud nás někdo viděl se zhasnutou svíčkou, měl by nám pomoci a tím jsme vlastně byli závislí na ostatních. Konec hry byl v kapli na faře, kde měl P. Tomas Van Zavrel adoraci a po zpívaných chválách za doprovodu kytary jsme mohli buď zůstat v kapli nebo jít spát.

Ráno byl oficiálně budíček až v devět, což bylo dobré, než se začala ozývat hlasitá hudba, pro mě budíček nebyl tak drastický, protože jsem se probudila brzy a už asi v šest hodin jsem byla v kapli; asi do sedmé hodiny jsem šla dobrovolně pomáhat škrábat brambory, aby byl oběd připravený včas.

Po oficiálním budíčku byla ranní modlitba v kapli. Před snídaní a po snídaní jsme šli uklízet pokoje a sbalit si své věci. Následovala mše svatá celebrotaná P. Janem Mikešem ve farní kapli a poslední oběd v Ktiši. Pak už jsme jen čekali na odvozy domů. Byla to nádherná víkendovka. Všichni odjžděli s krásnými zážitky.

Na závěr bych chtěla za všechny poděkovat všem našim řidičům, ale hlavně Zdišce, Markovi, Mirce a týmu na Ktiši, kteří pro nás připravili vynikající víkendový program. Všichni si vážili toho, že se nám věnoval i P. Tomas v pátek a sobotu až do noci, aby se pak vracel do Sušice a v neděli brzy ráno sloužil první mši sv. Moc se nám tam všem líbilo a určitě pojedeme na podobnou akci zase. Na Restartjunior jsem se už přihlásila.

Lucie Belfinová, Kolinec

POUŤ S TERCIÁŘI PO FRANTIŠKÁNSKÝCH MÍSTECH

Pouť nejen sušických terciářů po stopách svatého Františka z Assisi se uskutečnila od 23. do 30. srpna 2014. Pouti se účastnili i zástupci pražského společenství SFŘ a celkový počet nás byl šestnáct včetně dvou bratří kapucínů Serafína a Dominika.

Ze Sušice jsme odjžděli již v 6 hodin, ale to už jsme měli za sebou ranní mši svatou, která byla v 5 hodin v kostele svatého Felixe z Cantalicie. Před sebou jsme měli cestu dlouhou přibližně 1050 km. První jsme přešli hranice s Německem, směr Deggendorf, Múnchen a zanedlouho jsme se dostali do Rakouska, kde nás čekal obávaný Brenerský průsmyk, známý svými zácpami, což se nám potvrdilo, když jsme jeli 15 km dlouhý úsek 3 hodiny. Další překvapení nás

čekalo, když jsme vjeli na placený úsek italské dálnice a opět jsme popojžděli plížením vpřed. Celkem jsme nabrali cca 5 hodin zpoždění. Se zdravotními přestávkami nám cesta tam trvala 19 hodin.

Na místo ubytování u Rivortorto k chudým sestřám františkánkám. V 1 hodinu v neděli ráno nás jedna sestra mile přivítala a ukázala nám část domku, kterou jsme měli jen pro sebe.

První probuzení v Itálii bylo až v 8 hodin na snídaní, o kterou se celou dobu výborně staraly ženy ze sušického společenství SFŘ. Poté jsme se přesunuli k Assisi, kde jsme měli domluvenou mši svatou v Sacro Convento v Capelle della Pace (kaple pokoje), při které vstoupili Michal a Markéta

Markovi do noviciátu SFŘ. Byla to slavnostní chvíle i pro nás ostatní. Po mši svaté jsme prožili hezké chvíle v bazilice svatého Františka. Nejprve jsme se modlili u hrobu sv. Františka a prvních druhů, po modlitbě jsme prošli celou baziliku. Poté byl čas na oběd studené formy. Po posilnění těla jsme se vydali po místech, spojených se svatým Františkem, a to do kostela, kde dříve byl jeho rodný dům, místo narození, kostel San Rufino, u kterého stojí rodný dům svaté Kláry a kde byla až do začátku 20. století jediná křtitelnice v Assisi. Nemohli jsme opomenout kostel sv. Kláry, ve kterém je původní kříž ze San Damiána, ze kterého promlouval Pán ke svatému Františkovi: „Františku, jdi a oprav můj dům, který, jak vidíš, se celý rozpadá.“ Po návštěvě tohoto kostela, nás čekal poslední kostel a to svatého Petra, který opravoval svatý František. Poté se blížil čas návratu na ubytovnu, kde byla teplá večeře a veselý seznamovací večer.

Třetí den, tj. 25. 8., jsme začali mši svatou v Carceri v 10:00. Po ní jsme měli dostatek času na projití a načerpání atmosféry poustevn prvních bratří, což byli přístřešky ve skalách. Po jednoduchém obědě jsme sjeli auty do Rivotorto ke kostelu, odkud jsme šli pěší pouť k San Damiánu, kde jsme si udělali soukromou prohlídku kláštera a kostela, kde žila svatá Klára a odkud odešla do života věčného. Po příchodu zpět do Rivotorta jsme navštívili

zdejší kostel, ve kterém jsou chýše prvních bratří, ze kterých je vyhnal jeden občan s volem. A to už se schylovalo k večeru a my se vydali na ubytovnu, před večeří jsme měli modlitbu chval podle svatého Františka a adoraci.

Čtvrtý den, tj. 26. 8., byl pod vedením Panny Marie Andělské, protože jsme měli ranní mši svatou přímo v chýšce v Porciunkuli již v 9:30. Pro všechny to byl silný zážitek, prožít na tak malém kousku země mši svatou s vědomím, že je nad námi celé františkánské nebe a že nám svatý František žehná (viz přiložené foto). Po mši svaté jsme se pomodlili i u místa smrti svatého Františka a také jsme neopomenuli jít k místům jako je socha svatého Františka s živými holuby, růže bez trní, do kterých František lehával, když prožíval silná pokušení. Také došlo k nakupování suvenýrů. A to už nás čekalo první stěhování na jiné místo, kde jsme mohli odpočívat další noci. Cestou jsme se zastavili v Grecciu, kde svatý František slavil vánoce v podobě živého betléma a kde začala františkánská tradice stavění Betlémů. V kapli, ve které proběhla tato slavnost, jsme si zazpívali koledu Narodil se Kristus Pán a snažili jsme se vžít do atmosféry vánoc. Odtud jsme putovali do Cantalicie, odkud pochází první svatořečený kapucín a patron našeho klášterního kostela. Jelikož nebyla domluvená prohlídka kostela, byl kostel zavřený, ale sám svatý Felix se postaral, aby nám vlídní domorodci zajistili otevření kostela na dobu, jakou jsme potřebovali. K večeru jsme dojeli do Poggio Bustone, kde nás ubytovali bratři františkáni u svého kláštera.

Pátý den, tj. 27. 8., začínal mši svatou v klášterním kostele v Poggio Bustone v 8:00, po které byla vydatná snídaně. První skupina po snídani vyrazila na pěší pouť z Poggio Bustone přes Cantalicie do La Foresty, kde nás mělo čekat auto. Dále jsme měli pokračovat do Fonte Colombo. Nebylo snadné se s autem nalézt, neboť některá

místa GPS nezná. Do Fonte Colombo jsme se nakonec bezpečně vrátili a naše pěší pouť se natáhla z 12 km na 16 km. Mezi tím co jsme putovali druhá skupina se přesunula autem do města Rieti a tam objevovali krásu místa samého a ve svůj čas dojeli do Fonte Colombo. Na jednotlivých místech jsme si přečetli co se na nich událo v době svatého Františka, např. ve Fonte Colombo František napsal svou první řeholi, kterou bratři „ztratili“, neboť se jim zdála příliš přísná.

Šestý den, tj. 28. 8., začínal pro malou skupinu budíčkem 5:45 s odchodem v 6:00 na kopec, kde je poustevna svatého Františka. Cesta na poustevnu trvá od 25 do 40 minut, záleží na rychlosti přesunu. Zde se někteří pomodlili ranní chvály a v modlitbách odevzdávali sebe i ostatní do rukou těchto svatých míst. V 8:00 začala mše svatá v klášterním kostele a po snídani byl čas k odjezdu na další ubytovací místo do kapucínské poustevny v Le Cele u Cortony. Po ubytování v Le Cele, jsme se vydali autem k jezeru Lago Traimeno a dále lodí na ostrov Isola Maggiore, kde svatý František trávil čtyřicetidenní půst o půlce bochníku chleba. Po prozkoumání ostrova jsme se vrátili zpět abychom se vykoupli v jezeře a dopřáli tělu úlevu. Večer byl volný pro vzájemné sdílení.

Sedmý den, tj. 29. 8., začal mší svatou v kostele svaté Markéty z Cortony a to v 10:00. Před mší svatou jsme měli možnost pomodlit se přímo u jejího hrobu v hlavním oltáři. Po mši svaté jsme sestoupili do historického centra Cortony a ochutnali jsme italskou pizzu. Pak už nás čekala cesta auty do Citta di Castello, kde jsme se pomodlili u sv. Veroniky Guliani, stigmatizované klarisky-kapucínky, jejíž tělo lze spatřit v hlavním oltáři. Po vydatném výletě jsme si dali večeři v Le Cele a měli volný večer a přípravu na návrat do Sušice.

Poslední den 30. 8. nám zvonil budík před pátou hodinou, abychom se stihli sbalit a nalodit se směr domov se zastávkou na hoře La Verna, kde svatý František přijal Kristovy rány, tzv. stigmata. Po příjezdu na La Vernu bratr Serafin domluvil mši svatou v kapli svatého Bonaventury hned pod místem Františkovy stigmatizace. Dále následovala prohlídka La Verny, místa stigmatizace, dále místa, kde svatý František pobýval, kámen přátelství, kde rozmlouval s Ježíšem jako přítel s přítelem, navštívili jsme kapli svatého Antonína z Padovy a další místa. Jelikož jsme měli před sebou více než 800 km, vyjeli jsme z La Verny k domovině v 10 hod. Domů do Sušice jsme doputovali v neděli pět minut po půlnoci.

Za poutníky zaznamenal br. Dominik OFMCap.

KAPLIČKY NA POKRAČOVÁNÍ - KAPLIČKA SV. ANEŽKY ČESKÉ V NEMOCNICI

Nejprve trochu z historie. Současné s výstavbou bývalé okresní nemocnice vznikla kaple sv. Rodiny, umístěná v průčelním rizalitu nad vchodem. Byla vysvěcena společně s celou nemocnicí českobudějovickým biskupem ThDr. Martinem Josefem Říhou 23. září 1898. Sloužila především Milosrdným sestrám sv. Karla Boromejského (1898-1904) a od roku 1907 šedým sestrám III. řádu sv. Františka z Assisi. V roce 1926 byla v rámci přístavby nemocnice kaple přestěhována do jiné místnosti. Do roku 1960 tam chodil sloužit mše svaté bývalý kapitán vojenské duchovní služby P. Adolf Mellan. Když

onemocněl, tak toho komunisté využili a kapli v únoru 1960 zrušili. Marné byly protesty u tehdejšího nechvalně proslulého ministra zdravotnictví Josefa Plojgara... Oltář z této kaple je od roku 1966 v kapli v Podmoklech.

A nyní k současné kapli: V sobotu 11. května 2002 byla požehnána nová kaple v novém monobloku sušické nemocnice, která byla zasvěcena sv. Anežce České. Kromě tehdejšího duchovního správce a dnešního okrskového vikáře P. Mgr. ing. Slávka Holého se této slavnosti zúčastnili zástupci vedení nemocnice, nemocných, kterým hlavně tato kaple slouží, ošetřujícího a provozního personálu, tvůrců interiéru a těch, kteří nemocné navštěvují. Po požehnání kaple následovalo slavení první mše svaté. Celkové náklady na její zařízení činily 50.000,- Kč a byly hrazeny z prostředků farnosti.

Oltářní obraz je z kláštera kapucínů, kteří v této kapli konají pravidelnou duchovní službu, za kterou jim Pán Bůh odměň! Přiložený snímek je z roku 2011 a jsou na něm: tehdejší kvardián br. František a sedící br. Kryšpín, kteří již v Sušici nepůsobí a br. Vianney, který je u nás doposud.

Nezbývá než si přát, aby dále tato kaple sloužila svému účelu: podávat duchovní občerstvení vyprahlým bolestí, únavou a obavami. Vždyť Kristus řekl: „Pojďte ke mě všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“ (Mt 11,28).

Příště: Kaple sv. Josefa v Domově pro seniory.

Václav Pikeš

NOC NA ANDĚLÍČKU

Sušice je bránou Šumavy. Přijíždíte-li od Hrádku, otevře se Vám překrásný pohled na údolí obklopené šumavskými svahy, na jehož dně se vine Otava, jejíž břehy lemují stavby budované po staletí. Je to úchvatný obraz harmonie přírody a člověka zhmotnělý dílem lidských rukou. Člověk ohromený touto dokonalostí obrací svůj pohled k nebi, aniž by považoval sám sebe za věřícího, jakoby hledal odpověď na otázku. „Kdo je architektem tohoto skvostu, autorem plánu i realizátorem?“ a v tomto hledání dohlédne ke koruně obrazu, k Andělíčku, jež se tyčí nad městem jako diadém. Hledá-li pak poutník místo, kde se může „dotknout“, je u cíle.

V ten páteční večer našlo cestu k Andělíčku mnoho poutníků. Po mlhavých a ospalých

dnech prvního zářijového týdne se vše vrátilo do romantické atmosféry letních podvečerů. Mlha se pozvedla, příjemný teplý vánek naplňoval podvečer a sluneční monstrance se pomalu skláněla k západu. Její světlo sláblo, aby se poutník znovu mohl bez bázně podívat do jejího světla. Pomalu se stmívalo, město utichlo. Ze zahrad pod Andělíčkem stoupala vůně listí a květin a přinášela klid, tolik

potřebný k naslouchání. Kdo se zaposlouchal, uslyšel romantické tóny andaluských lidových písní, jež oslavují Stvořitele a jeho nejcennější dar, Lásku. Poutník pohlazený touto životaplňnou hudbou krácel dál do bezpečí stěn ambitů a kaplí, kde našel světla svící, otevřená srdce, radost a naději. Monstranci slunce pomalu vystřídala monstrance měsíce a španělskou hudbu obyčejné lidské příběhy, takové jaké zná každý z nás, v písních Evy Henychové. Příběhy lidského trápení i štěstí, smutku i radosti, příběhy v plnosti a pestrosti každodenního života.

Za všechno to dění a zjevení pak poutníci poděkovali Pánu v promluvách a v modlitbách doprovázených písněmi sušické skupiny Memento. Odevzdali svá trápení, strasti a smutky, i radosti a naděje Bohu v prosbách.

V tu chvíli mohl každý poutník ucítit vanutí Ducha Svatého, jež se vznášel nad kaplí i městem jako nad vodami, kdysi, tam na počátku. Neopakovatelný dotek Boha, který prožil každý poutník. Dotek, který se stal setbou v každém zúčastněném i v každém člověku, který ten večer pobýval v našem městě.

Chvála Kristu a Bohu díky za setkání, kdy jsme na tomto světě jeden každý pro každého, kdy nespěcháme, kdy jsme schopni vnímat všemi smysly bytostné lidství a krásu Božího stvoření a skrze chvíli ztišení vstupovat do rozhovoru s Bohem, do rozhovoru, jež naplňuje naše srdce Dary Ducha Svatého.

Jsou to neopakovatelné okamžiky a vzácné Dary. Přijďte každý, jež hledáte a putujete! Přijďte za vanoucím Duchem, jež se vznáší nad městem. A nemusíte čekat až na další první zářijový páteční večer.

Alena Bernardová

SETKÁNÍ SE SRDCEM SV. JANA MARIA VIANNEYE, 16. ZÁŘÍ 2014

Srdce člověka. Střed celého lidského bytí. Ptáme-li se důrazně na sebevztažnost otázkou: „Já?“, často upřesňujeme vlastní osobu ukázáním na sebe. Nikoli na svou hlavu, ale na svou hrud'. Svě já vztahujeme podvědomě k srdci. Vždyť i starozákonní odkaz ke svědomí člověka jako k centru, kde se setkáváme s Hospodinem tváří v tvář, specifikuje tuto morální instituci do středu – tedy do srdce. A Sirachovec děkuje Hospodinu za dar srdce, dar srdce k přemýšlení – k uchopení života. Srdce člověka – střed – místo, kde se setkává s Kristem, místo, kde se dotýká Boha Otce, místo, které je naplněno Duchem Svatým. Duch Svatý vlitý do srdce člověka uschopňuje jej ke kněžství, které je darem každého křesťana.

Jsou srdce, jejichž kněžství a svatost dosahuje mystické velikosti, a přestože již netepe pozemským rytmem, přináší tomuto světu posvěcení a otevírá obzory, které by jinak zůstaly skryté. Setkáním s takovým srdcem dostává člověk možnost dotknout se Boží milosti, přesáhnout vlastní hmotné tělo, odpoutat duši a stoupat vysoko k Bohu až do míst, kde tento let omezuje kostelní klenba. Duše setrvává v blažené úlevě a čerpá ze Zdroje, jež ji sytí a uschopňuje k další cestě. Tělo zůstává na zemi, aby demonstrovalo naši materiální ukotvenost a vymezovalo naše dočasné místo, a duše triumfuje.

Neopakovatelný zážitek, jež nelze popsat ani sdělit, zážitek, který hojí rány a zároveň zrychluje tep srdce do rytmu, jež srdce rozeznává a činí jej zvonem. Zvonem, jež zní svým srdcem! Rytmus sílí, srdce tepou, synchronizují a v tomto rytmu jsme uschopnění zaslechnout Boží volání a odpovědět na své povolání, pochopit Jeho vůli a následovat Jež.

Oči Jej vidí, srdce je naplněné Jeho přítomností, cítí vanutí jeho Ducha, uši jsou plné Jeho hlasu a duše stoupá k Němu. To je chvíle Zjevení. Zjevení Boha v srdcích, která jsou živá, blízká a uchopitelná. V srdcích, která denně bijí ve stejném rytmu a snaží se synchronizovat. To je obrácení člověka k samému středu bytí, k srdci blízkého člověka. V tomto Zjevení nacházíme vysvětlení, proč tiskne matka své dítě na hrud', proč objímáme člověka, cítíme-li jeho slabost či bolest, proč nasloucháme tepu srdce. Pak postačí jen zavřít oči, v klidu se posadit v bezprostřední blízkosti a v objetí naslouchat srdci v jeho přemýšlení a pomalu stoupat až k nebeské klenbě. Učit se rytmickému tichu, tichu, jehož rytmus se přes veškeré sycení znovu zpomaluje a znovu hledá Zdroj a znovu a znovu opakuje tento cyklus až do konečného ticha.

Alena Bernardová

SETKÁVÁNÍ MAMINEK S DĚTMI ZAČÍNÁ

Milé maminky s malými dětmi, které máte chuť se společně scházet, zvu vás na faru.

Vždy v úterý zatím od 10 hodin ve farním sále na faře v Sušici. Čas můžeme upravit podle potřeby. Cílem je se lépe poznat, popovídat si a něco společně prožít.

S dětmi si budeme vyprávět, modlit se, hrát si, malovat, zpívat, tancovat, tvořit...

Vítány jsou také vaše nápady a aktivity. Těším se na vás a na vaše děti **již 7. října!**

Šárka Šmidlová, tel. 604 371 334

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

Brit, Francouz a Rus se v galerii dívají na obraz Adama a Evy v rajské zahradě.

„Jenom se podívejte, jak jsou klidní a rezervovaní,“ uvažuje Brit, „to musejí být Britové.“

„Nesmysl,“ odporuje mu Francouz. „Jsou nazí a tak krásní. Je jasné, že to jsou Francouzi.“

„Nemají žádné šaty a k jídlu jenom jedno jablko,“ ukazuje na obraz Rus. „A říkají jim, že žijí v ráji. To jsou určitě Rusové!“

CHYSTÁ SE:

- 3. 10. 18.00 klášter kapucínů: mše sv. + „**tranzitus**“ + **promítání o cestě do Assisi**
- 4. 10. Jindřichův Hradec – **dětská diecézní pouť** o sv. Františkovi z Assisi
- 4. 10. 18.00 klášter kapucínů: mše sv. se **sliby terciářů** – biskup Jiří Paďour, OFMCap.
- 5. 10. 14.00 pouť na Kavrlíku (Kašperské Hory)
- 5. – 19. 10. Vatikán: mimořádná **biskupská synoda o rodině**
- 8. 10. 19.00 setkání farní rady sušické farnosti
- 10. 10. 19.00 klášter: večer chval
- 10. – 11. 10. **VOLBY** do městských a místních zastupitelstev
- 11. – 12. 10. pouť na Dobré Vodě: sobota 18.00 zpívané nešpory,
neděle 11.00 česko-německá mše sv.
- 12. 10. 10.00 **pěší putování za sv. Vintířem**, mše sv. v 15.00 na Dobré Vodě
sčítání účastníků bohoslužeb v celé ČR
- 19. 10. sbírka na misie; po mši sv. v 9.00 „misijní štrůdlování“ – výtěžek akce pro misie
- 26. 10. **končí letní čas**
- 28. 10. celodenní **chlapská pouť** za obrácení národa – cíl: Mnichov – pořádá P. Tomas
- 30. 10. 19.00 **diskusní kavárna ČKA** o exhortaci Evangelii gaudium – P. Václav Hes

Vydává Římskokatolická farnost Sušice, Bašta 54, 342 01 Sušice tel. 376 523 368, ht

<http://www.sumavanet.cz/farnostsusice>